КЊИЖЕВНИК БРАНИСЛАВ МАТИЋ У
ИНТЕРВЈУУ „НАРОДНОЈ ТЕЛЕВИЗИЈИ”

Рат против човека и народа

Ово чему присуствујемо на глобалном плану одавно више није само геополитички, геоекономски, војно-стратегијски, културни, идеолошки сукоб. По низу битних елемената, ово је необјављени расни рат великих размера. Рат против белог човека, „човека одозго”, Адама Кадмона, чувара смисла људског бивања у историји и времену. Ово је и чист сатанизам: рат против богостворeног Човека као таквог. Све базичне одреднице таквог човека системски су потпуно релативизоване, чак и живот, и смрт, и родитељство, и пол. На рубу смо и својеврсног „глобалног вампиризма”; у неким од највиших контраиницијацијских центара светске моћи то се већ отворено практикује. Срби су у томе, из разлога које не докучујемо сасвим, на посебном удару. Којих се оријентира држати и како не поклекнути?

У емисији „Агора” *Народне телевизије* (уредник и водитељ Дејан Булајић) у уторак, 30. јануара 2018, гостовао је књижевник и новинар Бранислав Матић. Разговарало се о неким од најсудбоноснијих питања ове епохе, постдемократског света, модерног човека, наравно и о многим болним српским питањима. Позивајући вас да га у целини погледате *овде*
, преносимо најважније делове тог разговора.

Свакодневно нас запрепашћују вести са разних меридијана, готово чудовишне, и терају да се запитамо: у каквој епохи ми то живимо? Шта се то дешава са човеком и човечанством, и куда све то води?...

Кад вам је кућа нападнута, кад вам у славској соби седе уљези који вас безочно питају откуд ви ту, кад је реч о судбини вашег народа на многаја љета — а отприлике тако је сада у овој нашој земљи — онда је тешко бавити се ма којим другим питањима. Онда је неразумно распредати о нијансама неких теорија, стратегија или технологија. Околности налажу сваком одговорном човеку да поступа другачије. Ко то не уради тад — не мора више никад.

Али, ево, покушајмо да данас, штогод да будемо говорили, то чинимо тако да нас све заједно ојача за оно што од нас изискују тешке историјске околности.

Епоха? Видимо да гори на све стране, једино је у срцу модерног човека све мање ватре. Познато је да је току „велики рат за енергију” , без које нема светске доминације до 2100. године. У току је прекомпоновање широког нафтоносног простора од Магреба до Средњег Истока. Трећесветске муслиманске масе покренуте са тих простора организовано се усмеравају ка белој и хришћанској Европи, као можда завршни удар на њу. У току је и опкољавање Русије, која контролише око 65 одсто свих познатих светских необновљивих енергоресурса. Све је јасније и да онај тамни контраиницијацијски центар моћи који управља такозваним глобализмом управо настоји да са своје компромитоване америчке платформе
пређе на дуго припреману кинеску
. (...)

Но желео бих да пажњу усмеримо на једну мање спомињану а заправо најважнију димензију коју отвара Ваше питање.

По свим доминантним знацима, епоха у којој живимо има обележја четвртог раздобља великог циклуса човека и света, оног циклуса који древна сакрална баштина назива мрачним добом, *kali yuga*. *Кањуга*, како би се тај санскритски израз изговорио на рођачком српском језику. У том раздобљу човек и богочовечанство живе најудаљеније од својих првоначела и завета. Губе свест о свом небеском пореклу, о свом рангу и својој

улози у творевини Божјој. Човек је стамњен, потонуо, срозан у вулгарни материјализам, не користи ни пет одсто својих богомданих потенцијала. Препуштен је силама затупљивања и расипања, бескрајној јурњави за споредним стварима. Свакога дана човек *kali yuga* даје оно највише за оно најниже, пресуђује себи, и то га веома забавља. Догађа му се оно што је Хамваш назвао *новим потопом* : потонућем народа у сопствену масу и човека у сопствено несвесно.

НА РУБУ ГЛОБАЛНОГ ВАМПИРИЗМА

Ово чему присуствујемо на глобалном плану одавно више није само геополитички, геоекономски, војно-стратегијски, културни, идеолошки сукоб. По свим битним елементима, ово је необјављени расни рат великих размера. Рат против белог човека, „човека одозго", Адама Кадмона, чувара смисла људског бивања у историји и времену. По многим елементима, ово је и чист сатанизам: рат против богостворено Човека као таквог. Све базичне вредности и одреднице таквог човека системски су релативизоване, чак и живот, и смрт, и родитељство, и пол. Ми смо на рубу и својеврсног „глобалног вампиризма"; у неким од највиших контраиницијацијских центара светске моћи то се већ отворено практикује.

Дађу три примера који ће то објаснити боље од мене.

Пример први: у пролеће 2017, у 102. години, умро је први човек једне од најмоћнијих породица у тамној глобалистичкој куполи. Том приликом смо сазнали да му је у другој половини живота седам пута замењено срце и сва крв у њему. На његовим последњим фотографијама ми јасно видимо да нас са њих не гледа човек. А он је деценијама утицао на судбине народа, држава, континената, и на главне токове модерног света. Размислите о томе.

Пример други: у САД постаје могуће да за 140.000 долара човек после смрти не буде сахрањен, него потопљен у раствор на бази течног азота, како би у некој нејасној будућности, наводно, био вештачки оживљен. Човек то може уплатити и за чланове своје фамилије. Детаљно се објашњава како се то ради, али се не објашњава зашто. У чему је смисао тог опскурног подухвата? Паметан човек, додуше, и сам то може закључити.

Пример трећи: у Мелбурну, у једној великој болници, како је пре двадесетак дана у својој репортажи објавила тамошња национална телевизија, један четворогодишњи дечак управо прима хормоналну терапију. Убризгавају му женске хормоне и припремају га за операцију промене пола. Разлог? Четворогодишњи дечак је у неколико наврата изјавио да више воли да се игра луткама него камионима, и да би баш било занимљиво да је он девојчица. И то је било довољно, уз сагласност родитеља (у чије ментално здравље с разлогом сумњамо), да малишана подвргну монструозној процедури за промену пола.

Колико је то далеко од нас?

За оне који мисле да је то светлосним годинама далеко од нас, подсетимо да је Београд једна од европских престоница где се те франкенштајнско-големовске операције изводе по најповољнијим ценама. Зато постоје листе чекања. Из свих делова Европе долазе ти поремећени мушкарци и одлазе одавде прерађени у тобожње жене.

Занимљиво је приметити да су то увек мушкарци и готово стопроцентно белци.

То указује на страшну кризу мушког елемента код белих Европљана, о чему су још средином прошлог века потресно писали великани попут Малапартеа и Јингера. У свом кукавичлуку и малодушности, у свом дезертерству, бели мушкарац издао је себе, своју жену, расу, отаџбину. И сада се мимикријски прерушава у супротни пол како би забашурио своју издају. (...)

Ствари су, дакле, увелико измакле контроли разума и смисла. На такве знаке времена недавно су у својим јавним обраћањима, најдиректније могуће, упозорили руски патријарх и поглавар Римокатоличке цркве. Позвали су се на Откровење по Јовану Богослову, мада бисмо се могли позвати и на знатно старије свете списе, који врло прецизно, још пре скоро четири хиљаде година, описују ово наше време.

Смисао тих упозорења је да нас продрмају и пробуде, у овом времену кад се скоро ништа више не зове својим правим именом. Без свести о стварном духу времена, тешко да у њему можемо ваљано живети, борити се и доносити одлуке.

ДРЖАВА НА РЕЧ

Бавимо се јавном речју, па је ред да се запитамо: докле она данас допире и има ли смисла све ово што ми покушавамо да радимо?

Демократске тамнице имају форму циркуса.

„Уз помоћ забаве, од целих народа се праве идиоти."

Кад говоре сви, не чује се нико.

Кад сви почну да пишу поезију, до поезије се више не може допрети.

Истина је данас само један од многих производа на медијском тржишту, и то не много примамљив. Истина је непоткупљиво огледало, од којег многи беже, и у власти у опозицији, и у такозваној елити и у маси, и у ложама и у партеру.

Они који највише лажу, пошто су моћним средствима манипулације већ учврстили такав амбијент, сада могу да се цинично позивају на закон тржишта и потражње. „Шта да радимо са том вашом истином кад је нико неће?”

Ако сте желели да се о некој теми ништа не сазна, некада је требало да формирате специјалну истражну комисију која ће се тобоже бавити баш том темом. Данас, ако хоћете да неку тему забашурите или обесмислите, довољно је покренути брбљаоницу. По свој прилици, у томе је смисао и свих ових „спољашњих монолога”, „унутрашњих дијалога”, и других актуелних формула које више подсећају на психијатријски извештај него на политичку хронику. Што каже афористичар: „Унутрашњи дијалог? Па то је већ почетак шизофреније.”

Управо зато, због ефекта брбљаонице, стално гледамо ту невероватну булументу која иде од телевизије до телевизије и непрестано вергла, вергла, вергла о најболнијим питањима овог народа и његових земаља. Они знају све, са истим жаром причају о било чему, а заправо само збуњују, затрпавају, подмећу и искривљују, и обављају оно за шта су испројектовани. Сви ти команданти без војске, писци без књига, редитељи без филмова, патриоте без отаџбине, духовници који раде као таксиметар. Све те „невладине организације” у служби страних влада. И сад, ако се у тој организованој гунгули појави неко изузетан, неко ко заиста може да нам каже пресудно важне ствари, колико нас ће умети да га препозна? Да га уопште чује од толиког лавежа таблоида и блејања са фарми, из торова?

И сам се с носталгијом сећам неких изванредних аутора из прећашњих времена, неки од њих били су моји пријатељи, од неких сам много научио, некима се и данас често враћам. Али немојмо заборавити да таквих аутора, можда чак и бољих, има и данас. Само данас, кад нам се чини да нам је све неупоредиво доступније, ми много теже успевамо да их разазнамо и доспемо до њих у електронским лавиринтима. Наша пажња је расута, концентрација ослабила, ми смо засићени и уморни, па су потребни неки маркетиншки центри за усмеравање пажње како би такви аутори дошли у средиште нашег интересовања. А ти маркетиншки центри углавном и постоје зато да се тако нешто никада не догоди. Поврх свега, и сами ти квалитетни аутори врло ретко праве самохвалисаве испаде и одбијају да чине будалаштине како би привукли пажњу.

У сваком случају, оно што раде Љубеновић и Меденица, Ћирјанић и Бокан, Антонић и Павловић, Ковић и Владушић, Ерић и Тешановић, неки аутори „Стања ствари”, „Нације”, „ИН4С”, неки аутори окупљени у „Националној ревији”, оно што радите ви овде, и многи други које (на жалост) нећу успети ни да поменем, служи на част српској култури и српским медијима. Ако у крајњем успемо да одбранимо јавну реч и њено достојанство, биће то поуздан знак да смо одбранили и државу. А велике заслуге за то припашће оваквим ауторима.

Немојмо превидети: обеснаживање и обесмишљавање речи води у отупелост и декултурацију. Тако се припрема терен за попростачење, опште снижавање интелигенције и укуса, образовања и морала.

За варваризацију друштва по дубини.

Том преткултурном стању одговара, на политичком плану, бездржавно стање.

Народ који допусти да допадне у такво стање урадио је највећи део посла својих најопаснијих непријатеља.

ПОД ЛЕШОМ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Године 2018. навршава се век од стварања прве Југославије. Шта данас, после свега, за нас значи Југославија и како се у Србији одредити према њој?

Данас, тачно сто година касније, када је више нема и када видимо њене последице, свако нормалан зна да је Југославија била велика и страшна српска грешка. Трагична и неразумна.

У тренутку своје највеће нововековне победе, заслужене потресним херојством и плаћене истим таквим жртвама, на врхунцу Српске Идеје, ми ту идеју напуштамо. Одричемо се Србије и утапамо је у Југославију. Преко мора српске крви остала два јужнословенска народа превеславају са стране поражене у светском рату на победничку страну. Дајемо *све за ништа*, у име братске ослободилачке руке спасоносно пружене онима који ће нас убрзо оптужити да нисмо ослободиоци и ујединитељи, него окупатори и хегемони. Ми почињемо да се правдамо што смо већи и што смо победили у рату, избегавамо своје име и сами себе умањујемо, гурамо у запећак своје хероје и мученике, прећуткујемо издаје и зверства које су према нама починила наша јужнословенска разбраћа, и све то чинимо у чудној нади да ћемо успети да их излечимо од њихових комплекса, лукавштина и непоштења.

Али узалуд. Уз велики допринос споља, завршило се онако како се завршило. За нас, са историјског становишта, трагично и тешко надокнадиво.

Можда спасоносну излазну формулацију понудио нам је велики српски песник Милован Данојлић, који каже: „Превише се стидимо због илузија које смо гајили о заједничкој држави Јужних Словена. То је један од наших великих и часних пораза. Каква год да је била, та држава обезбеђивала је људима и народима више достојанства од протекторатâ у којима су се обрели њеним распадом."

Припадам генерацији која је у тој земљи рођена, одрасла и васпитана. И, упркос свему, и после свега, немам негативну емоцију према њој. У основи, слажем се са Данојлићем: био је то један од наших заиста великих и часних пораза.

Али Југославије више нема. Ми морамо да се вратимо у своју српску кожу, да обновимо своју Српску Идеју, да наставимо својим путем. Да се опет састанемо са собом, са својим прецима и потомцима, и да ствари поново сагледамо „са српског становишта" (како је то говорио Црњански).

Ту се суочавамо са великим проблемом, који је неочекиван само за наивне.

Некадашњи југословенски естаблишмент, тек малчице редизајниран, променио је интернационалу и задржао скоро све своје позиције у Србији. Подржани од страних господара овог протектората, у чију су се службу готово одреда ставили, остаци тог естаблишмента — у потпуности обликовани антисрпском идеологијом Комунистичке партије — данас претварају Србију у заробљеника своје југословенске утваре. Не дају јој да се обнови изнутра, да јасно дефинише своја српска начела и отвори свој а не туђи пут пред собом. Они Србију држе разапету у трагичним двојствима: два писма, два идентитета, два календара, две међусобно контрадикторне стратегије развоја, два паралелна пута у будућност (дакле, два пута која се нигде не додирују и не састају). Они не дају Београду да поново постане српска престоница; желе заувек да га заробе у улози престонице мртве земље, у неком зомби идентитету. Они придев *српски* поново у београдским медијима тихо проглашавају прејаким и траже еуфемизме. Они латинизују Србију, правдајући то потребом „да нас регион разуме". Као да највећи народ, највећа култура и највеће тржиште на јужнословенским просторима треба стално да се повинује и прилагођава мањима и слабијима, а не обрнуто. Као да оних стотинак хиљада Словенаца и нешто мало Хрвата који око Нове године дођу овде да направе јефтине баханалије треба да одреде шта ће бити српско писмо и идентитет Србије.

Србија и Срби су последњи на јужнословенским просторима које неко треба да учи широкогрудости, доброти, толеранцији, гостопримству. Али Србија је и даље смртоносно притиснута лешом Југославије и мора да се избави, што пре, да продише. Од тога зависи њен опстанак.

Да закључим изванредним реченицама једног анонимног читаоца, који се јавио у коментарима на неки текст (а мени је на то указао песник Радомир Милић):

„Онај ко не жали за Југославијом — тај нема срца.

Онај ко би поново да је прави — тај нема памети."

ПРЕПОЗНАВАЊЕ ЕЛИТЕ

Одакле год да кренемо, долазимо до проблема елите у данашњем српском метежу. Имамо ли је? Како је препознати, како поправити, како је опет стећи?

У вези са елитом постоји једна базична заблуда. Елита се не темељи на знању, него на врлини, вери и вољи. На систему вредности. Знањем, које нипошто не треба бркати са информисаношћу, елита се само дограђује и дообличава.

Знање без врлине бескрајно је далеко од праве елите, а често се извитопери и у њену потпуну супротност. Познајемо више људи који пуно знају, у формалном смислу, али су се претворили у праве изроде. По томе видимо да је њихово знање само нагомилана фактографија, заправо информисаност. Личи да нешто знају, али они суштински ништа не разумеју, поготову ништа не осећају. Њихово срце је пусто, њихов живот не светли. Они не могу да помогну ни себи, камоли другима.

Елита врлине препознаје се по вери и верности, по племенитости, по безусловној спремности на жртву за ближње и за заједницу којој се припада. По томе што никад, никад, неће свој појединачни интерес, своје мало себично ја, ставити изнад интереса народа и државе. Припадник такве елите зна да није његова глава скупља од Косова и ћивота Светог Краља, па га зато нико никада ничим не може уценити да почини издају Косова. Припадник такве елите зна да нема веће срамоте од издаје и да се са том срамотом не може живети. Зато га нико не може уценити тајним досијеима, који ће га тобоже осрамотити, па да зато пристане да почини издају. (...)

Имамо ли ми данас такве људе?

Наравно да имамо! Али систем их плански чини невидљивим. Издали смо их и у огромној

мери истисли на далеку маргину. Њих, најбоље међу собом. Али они, зато што су припадници истинске елите, остају верни својој заједници. Њих лични бол или повређеност не може одвести у изневеравање, у издају. Они и данас, на разним местима на којима су се задесили, разних занимања и социјалних статуса, непомерљиво испуњавају своју дужност. И то беспрекорно. Без пренемагања, кукњаве, скретања пажње на свој случај. Стоички и самурајски носе своју скрајнутост, своју „непознатост", све тежине својих таквих живота.

Лично познајем знатан број таквих, сигуран сам да их познајете и Ви.

Са некима свакодневно сарађујем и њихов пример даје ми снаге да живим и да се борим. Њихов пример даје ми снаге, кад год паднем, да устанем и поново се борим. На њиховим примерима васпитавам своје синове. (...) Како каже велики Езра Паунд, то је заједница и то је традиција.

Елита се не бере на дрвету, она се ствара и васпитава.

Ако немате државу, ако је разорена вредносна вертикала, ако је цео систем постмодерног тоталитаризма усмерен против веродостојне елите, онда ту елиту свак од нас мора призвати у себи и око себе. Често су велика искушења рађала или прекаљивала праву елиту, као што се истинско племство задобијало у гротлу битака. И ово кроз шта ми пролазимо више од четврт века заиста су велика искушења. Можда ће се у њима искалити и обзнанити веродостојна српска елита. Неки од примера које управо видимо на јавној сцени можда указују да се управо то дешава. А међу свим српским питањима не постоји примереније и логичније да се на њему васпостави и обзнани обновљена права српска елита него што је то питање Косова.

Ко то не схвати сад — не мора никад.

ЧУДО НАД ЧУДИМА

Искористио бих прилику и замолио Вас да пажњу усмерите, поред елите, на још један важан српски феномен: феномен нашег обичног народа, обичног човека. Оног којег се сетимо кад је тешко, кад треба позивати на мобилизацију или у велико прегнуће, а заборавимо га у редовним приликама. Дакле: српски обичан човек?

Наш обичан човек, као и ова наша земља, право је чудо. Чудо над чудима.

Елите су га изневериле.

Нема ослонац у држави (јер овај провизоријум, на жалост, није држава).

Изложен је испирању мозга, менталној тортури, социјалном инжењерингу, окупационим програмима преваспитавања, покушајима промене дубинског кода, подметања туђег вредносног система. Навикавају га на шунд и медијско смеће као на дрогу. Призивају у њему протуву и најниже инстинкте. Измичу му тло под ногама и исмевају све што је њега генерацијама чинило поносним и радовало га.

Плаше га сломом и сиромаштвом. Купују га на ситно, сврзавају га у гомилу, у марву, хушкају га да се одрекне светиња, слободе и достојанства за врећу брашна и пар кила шећера. Да прода своје име, образ и свој глас под капом небеском за двадесет евра.

И тако даље, даље, даље.

Али са свом том силесијом средстава, разорних и опасних, успели су да нашем обичном човеку нанесу само спољашња и површинска оштећења. Онима који га боље познају и

разумеју јасно је: наш обичан човек дубоко у себи и сада чува „оно зрно из којег ће све поново нићи”. Оно са чим он увек иде и пред олтар и у гроб, и на фронт и на свадбу. У првим следећим драматичним околностима тај наш човек збациће са себе ову кострет коју му тако вулгарно навлаче. Како каже песник, „чућемо његов неми крик над завичајним долинама”. Видећемо да у њему и сад тече ђедовска крв, која дуго памти. Видећемо да је у њему још жив онај Степин и Мишићев Србин. Видећемо како му задрхти јабучица на грлу док слуша стихове:

„... Задња надо, шта се иза крије

Шта је силно ако Душан није

...

Не поне ли река Колубара

Обе круне два немачка цара...”

Запрепастићемо се, по ко зна који пут, тиме колико смо живи. Као што смо се запрепастили у марту 1999, када се на нас сручио рат, или у пролеће 2014, када су нас задесиле велике поплаве.

Они емотивнији међу нама и сузу ће пустити.

Али сви ћемо знати да је у језгру нашег обичног човека још жив онај плам који се зове Отаџбина.

А то је, после свега што нам се догодило и што нам се сада догађа, право чудо. Чудо над

чудима.

Тога се наши непријатељи прибојавају више од било чега другог.

Врло мало је народâ у Европи који би могли да издрже све оно што је у протеклих четврт века издржао наш обичан човек. Ако буде до њега, он ни сада неће допустити да све наше буде тек тако упропашћено неким велеиздајничким потписом.

Није овај народ стока.

Многи ће ускоро бити непријатно изненађени тим сазнањем. **<**

(Приређивање, опрема и скраћења: „Нација”)

Објављено: петак, 02. фебруар 2018, 10:08h